

Un soi de Apocalipsă

Alina Drăgan

Ploua-n țărâna sa,
Pământul,
Iar cerurile-l înghițeau
Bucată cu bucată,
Spulberându-i nemernicia...
Ploua amar, iar umbra
Picăturilor grele
Se-ndesa în
Desuetele anotimpuri,
Care brusc se succedau
Precum clipele,
Eternitatea dispăruse
Iar noaptea și ziua
Erau una,
Sfidându-și timpul
În muzica lor atemporală...
Ploua în sine-ntreaga
Lume, dându-și peste
Cap rânduiala
Fățarnică și efemeră...
Și dispăruse orice formă de
Știință sau neștiință,
Orice trecut, viitor
Sau eră paralelă...
Și totuși iubirea le
Îmbrățișase pe toate ca pe
Cel mai mare dar al său,
Ca pe o formă imperfectă
A perfecțiunii sale
Deși
Totul pierea
De-atâta rău...